

OSD 97/XI/22

Kielce, dnia 16 grudnia 2022 r.

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Kielcach
w składzie:

Przewodniczący-Sprawozdawca: Ireneusz Piasecki
Sędzia: Katarzyna Świdorska
Sędzia: Dorota Nadolna-Jasińska

Protokolant – Katarzyna Bułaś

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych
w Kielcach – r.pr. Norberta Banaczka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2022 r. sprawy z wniosku Zastępcy
Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach z dnia 3 sierpnia
2022 r. o ukaranie radcy prawnego J M....., ur. r. w msc.
Ł.....; s. M..... zamieszkałego w Wł....., nr wpisu, obwinionego o to,
że:

1. postąpił sprzecznie z zasadami etyki radcy prawnego poprzez świadome podanie nieprawdziwych informacji w piśmie z dnia 5 października 20... r. celem udaremnienia lub utrudnienia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec jego klientki T... N... w sprawie ... oraz używanie sformułowań mogących naruszyć powagę komornika sądowego, przed którym występuje, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz 1166) w zw. z art. 6, 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art.48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

oraz o to że:

2. wzywany przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach do złożenia wyjaśnień w przedmiocie toczącego się postępowania, pomimo odebrania wezwań radca prawny J... M... nie odpowiedział na żadne z pism w określonym terminie oraz nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na wyznaczone przesłuchanie, nie

usprawiedliwiającej swojej nieobecności tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

orzeka:

1. Uznaje radcę prawnego J. M. nr wpisu i, winnego zarzucanego w punkcie 1 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz 1166) w zw. z art. 6, 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w wysokości 3 900,00 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset złotych 0/100).
2. Uznaje radcę prawnego J. M. winnego zarzucanego w punkcie 2 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu nadanym uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w wysokości 3 900,00 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset złotych 0/100);
3. Na podstawie art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych kary orzeczone w punktach 1 i 2 łączy w ten sposób, że orzeka jako karę łączną – karę pieniężną w wysokości 3 900,00 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset złotych 0/100).
4. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obciąża obwinionego radcę prawnego J. M. kosztami postępowania dyscyplinarnego przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w Kielcach w wysokości zryczałtowanej 1500,00 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) płatnymi na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach.

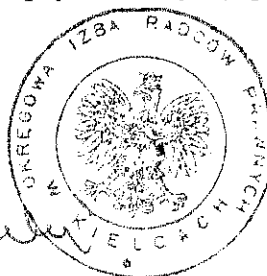
Sędzia:

Przewodniczący:

Sędzia:

Kotomys
Swoicko

Jędrzej Wesoły

Renata Madolna-
Jasinik

Uzasadnienie

Pismem złożonym dnia 14 października 2017 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. ; M. P. przekazała Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach informację o podejrzeniu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego J. M. Pismem z dnia 26 października 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach wystąpił do radcy prawnego o złożenie wyjaśnień. Radca prawny nie złożył wyjaśnień na wezwanie Rzecznika.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach wszczął dochodzenie, w toku którego przedstawił radcy prawnemu J. M. P., nr wpisu KL. zarzuty że:

1. postąpił sprzecznie z zasadami etyki radcy prawnego poprzez świadome podanie nieprawdziwych informacji w piśmie z dnia 5 października 2017 r. celem udaremnienia lub utrudnienia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec jego klientki T. N. w sprawie oraz używanie sformułowań mogących naruszyć powagę komornika sądowego, przed którym występuje, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz 1166) w zw. z art. 6, 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art.48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r,
2. wzywany przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach do złożenia wyjaśnień w przedmiocie toczącego się postępowania, pomimo odebrania wezwań radca prawny J. M. P. nie odpowiedział na żadne z pism oraz nie stawiał się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na wyznaczone przesłuchanie, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Radca prawny w toku dochodzenia, nie stawiał się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego celem ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów. W związku z powyższym, Zastępca Rzecznika wydała postanowienie o przedstawieniu zarzutów, które zostało prawidłowo doręczone obwinionemu radcy prawnemu J. M. P.

Wnioskiem o ukaranie z dnia 3 sierpnia 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach, wniosła o uznanie za winnego radcy prawnego J. M. P.

popelnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz 1166) w zw. z art. 6, 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art.48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. oraz przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Sąd rozpoznał wniosek na rozprawie w dniu 16 grudnia 2022 roku pod nieobecność Obwinionego, który nie usprawiedliwił swojej nieobecności, prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, co następuje:

Obwiniony radca prawny J. M. występował jako pełnomocnik reprezentujący T. N. w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w W. : M. P.

W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy skierował pismo do M. B. będącej dłużnikiem zajętej wierzytelności, informujące o zajęciu wierzytelności z tytułu faktur wystawionych przez dłużnika oraz wszelkich innych należności przysługujących dłużnikowi, a także wezwał do nieuiszczenia dłużnikowi należnego świadczenia, lecz do złożenia go na rachunek bankowy komornika.

W dniu 14 października r. M. B. zwróciła się do komornika sądowego z prośbą o potwierdzenie bądź zaprzeczenie prawdziwości informacji, jakie otrzymała od radcy prawnego J. M. w piśmie z dnia 5 października r. W piśmie tym radca prawny zawarł nieprawdziwe informacje o tym, iż rzekomo rozmawiał z komornikiem sądowym i w sprawie prowadzonej pod sygn. akt zasła pomyłka „nie tylko co do sprawy, lecz także co do osoby dłużnika” oraz że „komornik nie oczekuje żadnych oświadczeń ani pism zwrotnych, ponieważ sprawa o podanej sygnaturze jest zamknięta”, jak również, że „zgodnie z informacją komornika przedmiotowe pismo proszę uznać za niebyłe”. Dodatkowo radca prawny w piśmie z dnia 5 października dodał, że „ze względów oczywistych – komornik się nie myli (...)”.

Dowód: pismo obwinionego z dnia 05.10.2 r. (k. 5)

Komornik w zawiadomieniu o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego wyjaśniła, że wszystkie informacje zawarte w piśmie z dnia 5 października 2017 r. są nieprawdziwe oraz podkreśliła, że nigdy nie informowała obwinionego o tym, iż zaszła pomyłka oraz o tym, że sprawa jest zamknięta, a oświadczenia te mają jedynie na celu udaremnienie egzekucji skierowanej przeciwko jej mocodawczyni. Ponadto wskazała, iż zadzwoniła do obwinionego w celu złożenia wyjaśnień i podczas tej rozmowy radca prawny J. M. nie zaprzeczył, że informacje przez niego podane w piśmie były nieprawdziwe, dodając, iż nie ma nic na swoje usprawiedliwienie.

Obwiniony radca prawny J. M. wzywany przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach do złożenia wyjaśnień w przedmiocie toczącego się postępowania, pomimo odebrania wezwań, nie odpowiedział na żadne z pism w wyznaczonym terminie. Nie stawił się również na wyznaczony termin przesłuchania, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności.

W ramach pomocy prawnej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie przesłuchał świadków: komornika sądowego M. P. oraz M. B. Komornik sądowy potwierdziła, że obwiniony w piśmie z dnia 5 października 2017 r. podał nieprawdę, ponieważ na dzień jego sporządzenia postępowanie egzekucyjne było w toku, a zajęcia wierzytelności nadal aktualne, czym radca prawny J. M. utrudnił i uniemożliwił postępowanie egzekucyjne. Zachowanie obwinionego skutkowało niewykonaniem zajęcia wierzytelności i dalsze przekazywanie należności na rzecz dłużniczki zamiast na konto komornika sądowego.

Dodatkowo w piśmie z dnia 5 października 2017 r. obwiniony odniósł się w sposób pozbawiony szacunku do komornika sądowego, nie zachowując taktu oraz umiaru w swojej wypowiedzi, w ten sposób naruszając jej godność. Swoim zachowaniem naruszył też obowiązek współdziałania z organami samorządu zawodowego.

W świetle opisanego stanu faktycznego stwierdzić należy, że zachowanie obwinionego było niewłaściwe, a wręcz naganne, a przede wszystkim sprzeczne z obowiązującymi standardami wykonywania zawodu i naruszyło zasady etyczne.

Obwiniony pismem z dnia 30.11.2017 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie, wskazując okoliczności mające wpływ na jego dotychczasową bierność w trakcie prowadzonego postępowania. Zaprzeczył również, iż w piśmie z dnia 5 października 2017 r. podał nieprawdę oraz, że odniósł się w sposób pozbawiony szacunku do komornika.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie daje podstawę do uznania, iż Obwiniony dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia

6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz 1166) w zw. z art. 6, 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art.48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. oraz przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Biorąc to pod uwagę Sąd uznał, że Obwinionemu należy przypisać odpowiedzialność za zarzucany przez Rzecznika delikt dyscyplinarny określony w pkt 1 i 2 sentencji orzeczenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, orzekając w sprawie, wziął pod uwagę, iż Obwiniony swoim zachowaniem uchybił godności i powadze zawodu radcy prawnego. Ponadto nie stawiał się na przesłuchanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, nie odpowiadał na żadne z kierowanych do niego pism, a także nie usprawiedliwiał swojej nieobecności. Bierność w trakcie trwania postępowania dyscyplinarnego bezwzględnie świadczą o nagannej postawie obwinionego, które to narusza art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 1 i 2 sentencji wyroku i biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, Sąd wymierzając karę pieniężną uznał, że jest to kara adekwatna do wagi popełnionych deliktów dyscyplinarnych.

W sprawie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 zgodnie z którymi zryczałtowane koszty postępowania ponosi Obwiniony, jeżeli został skazany. Ustalając wysokość tych kosztów Sąd uwzględnił charakter sprawy i związany z tym nakład czasu pracy organów dyscyplinarnych, tj. Rzecznika Dyscyplinarnego i Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, a w szczególności rozpoznanie sprawy na rozprawie z obowiązkiem uzasadnienia orzeczenia na piśmie i ustalił koszty na poziomie umiarkowanym, w proporcji do koniecznego zaangażowania organów dyscyplinarnych i ich obsługi biurowej.

Sędzia:

Kolomo
Swierkwa

Przewodniczący:

Jurekiewicz

Sędzia:

Poroba
Wardolna-Janicka

Pouczenie:

Na podstawie art.70⁴ ustawy z dnia 6 lipca 1989r. o radcach prawnych, od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom prawo odwołania w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem do Wyższego Sadu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie, za pośrednictwem Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, ul. Przecznicza 6 lok 4.

Sędzia:

Ketomyna
Siodkowska

Przewodniczący:

Jarema Piasecki

Sędzia:

Dorota
Hordelowa-Jasińska

Zarządzenie:**Odpis orzeczenia doręczyć:**

- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa
- Radzie OIRP w Kielcach
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Kielcach
- Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla W: _____
w W _____ - Mi _____
- Radcy Prawnemu J. _____ Mi _____
- a/a

Przewodniczący

Jarema Piasecki

ORZECZENIE

z dnia 15 czerwca 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:**Przewodniczący:** SWSD Krzysztof Górecki (przewodniczący)**Sędziowie:** SWSD Edward Strzelecki

SWSD Przemysław Ciszak (sprawozdawca)

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Konrada Mazura

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2023 r. w Warszawie sprawy radcy prawnego J. M. i (J. / M.), wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Kielcach pod nr KL.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1166) w zw. z art. 6, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. oraz z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

na skutek odwołania obwinionego radcy prawnego J. M. i z dnia 16 stycznia 2023 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach z dnia 16 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt OSD 97/XI/22

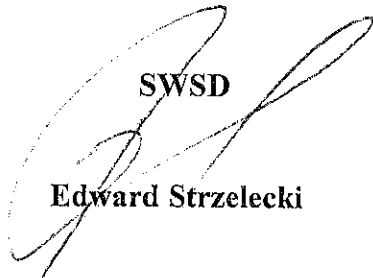
orzeka:

- I. zmienia zaskarżone orzeczenie w punkcie 2 w ten sposób, że zamiast kary pieniężnej w wysokości 3.900,00 zł, wymierza karę nagany,
- II. uchyla punkt 3 zaskarżonego orzeczenia,
- III. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy,

WO-53/23

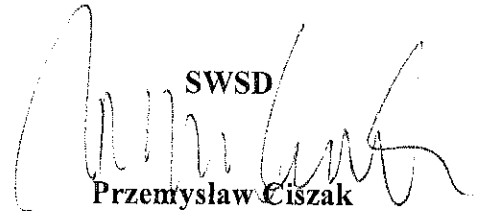
KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH AS4
WYŻSZY SĄD DYSCYPLINARNY
ul. Powązkowska 15
01-797 Warszawa

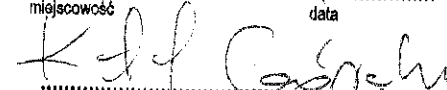
IV. zasądza od obwinionego radcy prawnego na rzecz Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie zwrot kosztów postępowania odwoławczego w kwocie 1.800,00 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych 00/100).

SWSD

Edward Strzelecki

SWSD

Krzysztof Górecki

SWSD

Przemysław Ciszak

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne i podlega
wykonaniu od dnia 3 sierpnia 2023r.
Warszawa 4 kwietnia 2023r.
miejsowość data

podpis Przewodniczącego
Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
lub upoważnionego sędziego

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach z dnia 16 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt OSD 97/XI/22 (dalej również jako „Orzeczenie”), obwinionego radcę prawnego J. M. (dalej również jako „Obwiniony” lub „Skarżący”), uznano winnym zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego poprzez świadome podanie nieprawdziwych informacji w piśmie z dnia 5 października 2022 r. celem udaremnienia lub utrudnienia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec jego klientki T. N. w sprawie [redacted] oraz używanie sformułowań mogących naruszyć powagę komornika sądowego, przed którym występuje, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Za popełnienie opisanego powyżej przewinienia dyscyplinarnego wymierzono Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3.900,00 zł.

Jednocześnie, Obwinionego uznano winnym zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wzywany przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach do złożenia wyjaśnień w przedmiocie toczącego się postępowania, pomimo odebrania wezwań radca prawny J. M. nie odpowiedział na żadne z pism w określonym terminie oraz nie stawił się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na wyznaczone przesłuchanie, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, za co wymierzono Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3.900,00 zł.

W pkt 3 Orzeczenia, kary orzeczone za wyżej opisane przewinienia dyscyplinarne zostały połączone, a Obwinionemu wymierzono karę łączną w postaci kary pieniężnej w wysokości 3.900,00 zł.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach zasądził również od Obwinionego kwotę 1.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego płatną na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach (pkt 4 Orzeczenia).

Odwołaniem datowanym na dzień 16 stycznia 2023 r. (dalej również jako „Odwołanie”), nadanym w placówce pocztowej w dniu 18 stycznia 2023 r., Obwiniony radca prawny J. M.: zaskarżył w terminie wydane Orzeczenie w całości, wnosząc o uchylenie Orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach oraz o uchylenie nałożonej na Obwinionego kary.

W uzasadnieniu Odwołania, Obwiniony zarzucił przede wszystkim nieuwzględnienie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach przedstawionych przez niego w toku postępowania dyscyplinarnego wyjaśnień i dowodów, a w konsekwencji nieustalenie całokształtu okoliczności faktycznych sprawy.

Kolejno, Obwiniony odniósł się do przypisanych mu czynów, wskazując, że wbrew stanowisku Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach w piśmie z dnia 5 października 2022 r. nie podał nieprawdziwych informacji, jak również nie działał w celu udaremnienia lub utrudnienia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec jego klientki T. N. w sprawie o sygn. akt. ..., albowiem roszczenie, które stanowiło przedmiot tego postępowania zostało już w całości wyegzekwowane przez Komornika Sądowego w dniu 1 października 2022 r. Obwiniony podniósł również, że użyte przez niego sformułowania odnoszące się bezpośrednio do Pokrzywdzonej – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. M., nie miały na celu naruszenia jej godności i stanowiły jedynie parafrazę opinii wyrażonej o komornikach sądowych w jednym z reportaży telewizyjnych.

Odnosząc się do drugiego z przypisanych deliktów, dotyczącego niewywiązania się z obowiązku złożenia wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w wyznaczonym przez organ terminie oraz niestawienia się na wyznaczone przesłuchanie bez usprawiedliwienia, Obwiniony uznał swoją winę i wyraził skruchę, wskazując jednocześnie na okoliczności natury zawodowej (zmiana siedziby prowadzonej działalności gospodarczej) i osobistej (konieczność opieki nad członkiem rodziny), mające w jego ocenie usprawiedliwiać zaniechania, których się dopuścił.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych
w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach z dnia 16 grudnia 2022 r., sygn. akt OSD 97/XI/22, wobec częściowej zasadności Odwołania wniesionego przez Obwinionego radcę prawnego J. M. z dnia 16 stycznia 2023 r. należało zmienić w zakresie punktu 2 co do kary wymierzonej Obwinionemu, a w pozostałej części utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Artykuł 425 § 1-3 kpk stanowi, że od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przysługuje środek odwoławczy stronom oraz innym osobom wskazanym w przepisach ustawy. Orzeczenie można zaskarżyć w całości lub w części. Można także zaskarżyć brak określonego rozstrzygnięcia. Przedmiotem zaskarżenia może być również samo uzasadnienie orzeczenia. Odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. Ograniczenie to nie dotyczy oskarżyciela publicznego. Nadto, po myśli art. 433 § 1-2 kpk sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wreszcie, zgodnie z dyspozycją art. 437 § 1-2 kpk po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 kpk lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych (dalej również jako „Wyższy Sąd Dyscyplinarny”) nie zasługuje na uwzględnienie zarzut Obwinionego dotyczący niewzięcia pod uwagę przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP

w Kielcach wyjaśnień i dowodów przedstawionych w toku postępowania dyscyplinarnego przez Obwinionego, a w konsekwencji nieustalenie całokształtu okoliczności faktycznych sprawy.

Przede wszystkim wskazać należy, iż z protokołu z rozprawy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach w sprawie o sygn. akt 97/XI/22 z dnia 16 grudnia 2022 r., wynika, że pismo Obwinionego datowane na dzień 30 listopada r. zostało ujawnione i wraz z załączonymi do niego dokumentami zostało zaliczone do materiału dowodowego sprawy (karta 97). Również uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, w części opisującej ustalony przez Sąd stan faktyczny, przedstawia wyrażone w przedmiotowym piśmie stanowisko Obwinionego co do stawianych mu zarzutów (karta 102).

Podkreślenia przy tym wymaga, że pismo Obwinionego z dnia 30 listopada r. wraz z jego załącznikami zostało zaliczone w poczet materiału dowodowego i stanowiło podstawę dokonywania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo, że zostało złożone już po wyznaczonym terminie do składania wniosków dowodowych. Obwiniony został bowiem wezwany do składania wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku o ukaranie, który został mu skutecznie doręczony w dniu 16 listopada r., a przedmiotowe pismo zostało przez Obwinionego nadane w placówce pocztowej dopiero w dniu 3 grudnia r.

Dlatego też zarzut Skarżącego dotyczący pominięcia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach złożonych przez niego wyjaśnień i dowodów, w sytuacji, w której zostały one zaliczone w poczet materiału dowodowego, a co za tym idzie stanowiły podstawę ustalenia przez Sąd stanu faktycznego sprawy, należy uznać za całkowicie bezpodstawny.

Za nieznajdujący odzwierciedlenia w stanie faktycznym niniejszej sprawy należy także uznać zarzut Skarżącego dotyczący uznania Obwinionego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach winnego popełnienia deliktu dyscyplinarnego opisanego w punkcie 1 zaskarżonego Orzeczenia i wymierzenia za niego kary, pomimo braku przesłanek uzasadniających przypisanie mu tego czynu. Skarżący podnosi bowiem, iż w piśmie z dnia 5 października r. kierowanym do wierzyciela swojej klientki T N: nie podał nieprawdziwych informacji, a formułując oświadczenia zawarte w przedmiotowym piśmie nie działał w celu

udaremnienia lub utrudnienia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec jego klientki w sprawie --

Tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że informacje zawarte w piśmie Obwinionego z dnia 5 października r. dotyczące postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko jego klientce są obiektywnie nieprawdziwe. Wbrew informacji zawartej przez Obwinionego w przedmiotowym piśmie jakoby Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W i M P dopuściła się pomyłki „co do sprawy” oraz „co do osoby, nie tylko dłużnika, ale także osoby co do której wysłano pismo [Komornika o zajęciu wierzytelności dłużnika]”, postępowanie egzekucyjne o sygn. akt prowadzone było przeciwko właściwej osobie, na podstawie tytułu wykonawczego przysługującego wierzycielowi przeciwko klientce Obwinionego. Również zawiadomienie Komornika Sądowego o zajęciu w toku postępowania egzekucyjnego wierzytelności przysługujących klientce Obwinionego, wbrew informacji wynikającej z pisma Obwinionego, została skierowana przez Komornika Sądowego do właściwej osoby, tj. do Pani M. B. jako trzeciodłużnika tej wierzytelności.

Skarżący we wniesionym odwołaniu powołuje się również na fakt, iż roszczenie, które stanowiło przedmiot postępowania egzekucyjnego o sygn. akt zostało w dniu 1 października r. w całości wyegzekwowane przez Komornika Sądowego, a zatem egzekucja była już faktycznie zakończona. Jednak wbrew twierdzeniu Skarżącego, na dzień sporządzenia przez niego pisma do Pani M. B. postępowanie egzekucyjne przeciwko jego klientce nie było jeszcze zakończone, gdyż postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane przez Komornika Sądowego dopiero w dniu 18 października r. W tym miejscu wskazać należy na regulację art. 826 § 1 i § 2 k.p.c., w świetle której dopiero umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych, a komornik sądowy ma obowiązek zawiadomić o uchyleniu dokonanego zajęcia wszystkie zainteresowane osoby dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Tym samym, za nieprawdziwe należy również uznać informacje zamieszczone w piśmie Obwinionego z dnia 5 października r., zgodnie z którymi „sprawa o podanej w piśmie sygnaturze jest zamknięta”, a pismo o zajęciu wierzytelności klientki Obwinionego należy „uznać za niebyłe”.

Obwiniony podnosi także, iż z uwagi na wyegzekwowanie przez Komornika Sądowego od jego klientki w dniu 1 października . . . r. całej należności dochodzonej przez wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt . . . , to działaniom Obwinionego z dnia 5 października . . . r. nie można przypisać celu w postaci udaremnienia lub utrudnienia tej egzekucji. Intencje przyświecające Obwinionemu nie mają jednak znaczenia dla przypisania mu odpowiedzialności za popełnienie czynu opisanego w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia. Wskazuje na to między innymi brzmienie przepisu art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym „*Radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.*”. Przytoczona regulacja przewiduje tylko jedną okoliczność zwalniającą radcę prawnego z odpowiedzialności za podanie nieprawdziwych informacji, tj. sytuację, w której takie potencjalnie nieprawdziwe informacje pochodzą od jego klienta. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, co przyznał w złożonych wyjaśnieniach sam Obwiniony, wskazując, że w piśmie z dnia 5 października . . . r. świadomie zawarł informacje nieodpowiadające rzeczywistości, co uczynił zresztą na prośbę i w interesie swojej klientki. Dlatego też, niezależnie od celu, który towarzyszył Obwinionemu podczas sporządzania do Pani M . . . B . . . pisma z dnia 5 października . . . r., uznać należy, iż dopuścił się przypisanego mu deliktu dyscyplinarnego, albowiem w przedmiotowym piśmie świadomie zawarł niezgodne ze stanem faktycznym informacje o postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko swojej klientce.

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż wprawdzie wskazana wyżej okoliczność nie może stanowić podstawy zwolnienia Obwinionego z odpowiedzialności za popełnienie przedmiotowego deliktu, to jednak przyjęcie, iż w rzeczywistości działania Obwinionego nie mogły doprowadzić do udaremnienia, a nawet do utrudnienia postępowania egzekucyjnego, w którym cała dochodzona przez wierzyciela należność została już od dłużnika wyegzekwowana, umożliwiały wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co znalazło odzwierciedlenie w wysokości kary pieniężnej wymierzonej za ten czyn przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach.

Nie sposób także zgodzić się z twierdzeniem Obwinionego, zgodnie z którym użyte przez niego w piśmie z dnia 5 października . . . r. sarkastyczne sformułowanie określające, w ocenie Obwinionego, „typowe” zachowania komorników sądowych, w tym pokrzywdzonej

prowadzącej postępowanie egzekucyjne przeciwko jego klientce, nie stanowi deliktu, albowiem nie miało na celu naruszenia godności pokrzywdzonej.

Obwiniony we wskazanym już wyżej piśmie z dnia 5 października 2016 r. kierowanym do Pani M. B. , oprócz zamieszczenia informacji o postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko jego klientce, zawarł również sformułowanie określające sposób działania komornika sądowego prowadzącego te postępowanie, które, wedle nieprawdziwych informacji przekazanych przez Obwinionego, miało toczyć się przeciwko niewłaściwej osobie. Stąd też, Obwiniony wskazał, iż „*Ze względów oczywistych – komornik się nie myli – żadnych przepraszin ani wyjaśnień nie będzie [...]*”, posługując się, jak sam podnosi, parafrazą opinii wyrażonej o komornikach sądowych w jednym z reportaży telewizyjnych. Przywołane sformułowanie Obwiniony w złożonych wyjaśnieniach określa jednocześnie jako „nieco sarkastyczne” (karta 79).

W tym miejscu wskazać należy na obciążający radcę prawnego, jako osobę wykonującą zawód zaufania publicznego, wymóg dbania o szeroko rozumianą godność zawodu, nie tylko w znaczeniu troski o własny profesjonalny wizerunek, lecz także o powagę instytucji, przed którymi występuje. Stosownie do regulacji art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny świadcząc pomoc prawną zobowiązany jest między innymi do zachowania umiaru i taktu w swoich wypowiedziach oraz powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do stron i uczestników postępowania, sądu bądź organu przed którym występuje. Radca prawny obowiązany jest także do dbania o to, aby jego zachowanie nie naruszyło powagi sądu, urzędu lub innych instytucji, przed którymi występuje, w tym do zachowania obiektywizmu i nieokazywania publicznie swojego stosunku do tych podmiotów (art. 48 i 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

Powyższe ogólne rozważania prowadzą do wniosku, że w świetle profesjonalnego charakteru działań podejmowanych przez radcę prawnego oraz konieczności zachowania wyższych standardów postępowania aniżeli tych wymaganych od przeciętnego człowieka, za niedopuszczalne uznać należy formułowanie przez radcę prawnego wypowiedzi sarkastycznych, które mogą negatywnie wpłynąć na postrzeganie przez osoby trzecie określonej instytucji, w przypadku niniejszej sprawy – komornika sądowego. Zatem niezależnie od celu, który przyświecał Obwinionemu podczas formułowania przedmiotowej wypowiedzi, uznać należy, iż nie zachował on w tej sytuacji wymogu szczególnej staranności

i umiaru w formułowaniu wypowiedzi, która mogła naruszyć powagę instytucji, przed którą występował. Także i w tym przypadku, dla przypisania odpowiedzialności z tytułu popełnienia tego deliktu bez znaczenia jest ustalenie, czy celem Skarżącego było naruszenie godności pokrzywdzonej i pełnionego przez nią urzędu.

Mając na względzie powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł o utrzymaniu w mocy punktu 1 zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach.

Odnosząc się do drugiego z czynów przypisywanych Obwinionemu, za bezsporne uznać należy, iż dopuścił się on przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wzywany przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach do, pomimo odebrania wezwań nie odpowiedział na żadne z pism w określonym terminie oraz nie stawiał się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na wyznaczone przesłuchanie, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności, tj. czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Faktu popełnienia tego czynu nie kwestionuje także sam Skarżący, wskazując jedynie w Odwołaniu na okoliczności natury zawodowej (zmiana siedziby prowadzonej działalności gospodarczej) i osobistej (konieczność opieki nad członkiem rodziny), które jego zdaniem mają usprawiedliwiać popełniony delikt i przemawiać za uchyleniem wymierzonej kary.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego okoliczności przywołane przez Skarżącego, takie jak problemy organizacyjne związane ze zmianą miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, czy też konieczność sprawowania długotrwałej opieki nad członkiem rodziny, biorąc pod uwagę profesjonalny charakter działalności prowadzonej przez Skarżącego i rodzaj wykonywanego przez niego zawodu, nie stanowią przesłanek uzasadniających zwolnienie go z odpowiedzialności za niewywiązanie się z obowiązku współdziałania z organami samorządu. Za przesłanki wyłączające odpowiedzialność z tytułu niewywiązania się przez radcę prawnego z tego obowiązku, należałoby uznać wystąpienie jedynie takich obiektywnych okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż pomimo skutecznego odebrania wezwania od Rzecznika Dyscyplinarnego lub jego Zastępcy do złożenia wyjaśnień, radca prawny nie miał realnej możliwości (np. na skutek działania siły wyższej) udzielenia żądanej odpowiedzi w wyznaczonym terminie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż „*Profesjonalny pełnomocnik prowadzący jednoosobową kancelarię adwokacką lub radcowską musi być*

WO-53/23

przygotowany na takie zdarzenia losowe, których wystąpienie nie jest czymś nadzwyczajnym (np. przeziębienie, infekcja wirusowa, zatrucie pokarmowe, skręcenie nogi, konieczność opieki nad członkiem rodziny itp.). Są to wypadki losowe, które mogą się przytrafić każdemu, nie ma w nich działania siły wyższej.” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 września 2017 r. o sygn. akt I PZ 9/17). Tożsamo ocenić należy problemy organizacyjne Obwinionego związane ze zmianą miejsca prowadzenia działalności gospodarczej do innego miasta, którym nie sposób przypisać im nadzwyczajnego i niemożliwego do zapobieżenia charakteru. W związku z czym, okoliczności przywołane w Odwołaniu nie mogą stanowić podstawy do uniewinnienia Skarżącego od deliktu dyscyplinarnego przypisanego mu w pkt 2 zaskarżonego Orzeczenia.

Niezależnie od powyższego, karę zastosowaną przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach należy ocenić jako nieadekwatną do popełnionego przez Skarżącego czynu, jednak z innych przyczyn aniżeli tych wskazanych w Odwołaniu.

Kara pieniężna wymierzona Obwinionemu mieści się wprawdzie w katalogu kar dyscyplinarnych określonych w art. 65 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, to jednak z uwagi na jej umiejscowienie tym przepisie (po karze upomnienia i nagany), winna być postrzegana jako jedna z bardziej dotkliwych kar i wymierzana dopiero, gdy będzie uzasadniona z punktu widzenia okoliczności konkretnej sprawy. Wymierzając wskazaną karę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach winien zatem zważyć, nie tylko, czy kara mieści się w granicach określonych w art. 65 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, lecz także, czy spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk w zw. z art. 74¹ Ustawy o radcach prawnych. Zgodnie z przywołanym przepisem „§ 1. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. § 2. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po

jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.”.

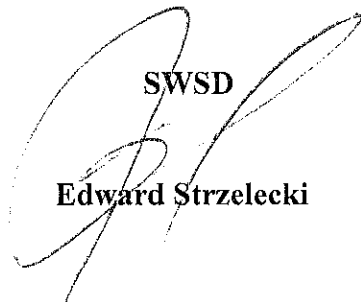
Jak wynika z powyższego, dolegliwość kary wymierzanej Obwinionemu powinna uwzględniać przede wszystkim stopień winy, społecznej szkodliwości czynu, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Z uwagi na lakoniczne uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia dotyczące przesłanek wymiaru kary, uznać należy, iż okoliczności te nie zostały w pełni zbadane i uwzględnione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Kielcach przy wyborze rodzaju kary wymierzonej Obwinionemu za czyn opisany w pkt 2 Orzeczenia.

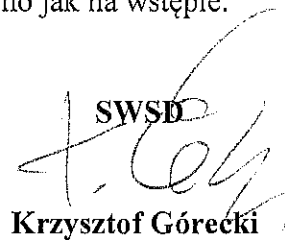
W niniejszej sprawie przy wymierzaniu kary Obwinionemu należało wziąć pod uwagę, iż pomimo niestawiennictwa na przesłuchaniu i nieudzielenia odpowiedzi na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, nie był on całkowicie bierny w toku postępowania dyscyplinarnego. Obwiniony pismem datowanym na dzień 30 listopada ... r. złożył wyjaśnienia w sprawie oraz przedłożył załączone do pisma dowody z dokumentów (karta 77-95). Pismo zostało wprawdzie nadane po upływie terminu wyznaczonego do jego złożenia, to jednak sam fakt złożenia odpowiedzi na wniosek o ukaranie, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wyklucza przypisanie Obwinionemu rażącej bierności w toku postępowania dyscyplinarnego, która uzasadniałoby wymierzenie nadmiernie dolegliwej w takiej sytuacji kary pieniężnej. Co więcej fakt, iż Obwiniony nigdy wcześniej nie popełnił deliktu dyscyplinarnego, a także wyraził skruchę, pozwala przyjąć pozytywną prognozę dalszego postępowania. Wszystkie te okoliczności uzasadniają wymierzenie za czyn opisany w punkcie 2 zaskarżonego orzeczenia kary nagany, zamiast kary pieniężnej.

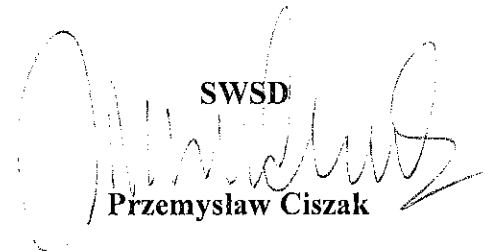
Na podstawie przepisu art. 65¹ ust. 2 pkt 2 ustawy o radcach prawnych, zakazującego łączenia kar dyscyplinarnych upomnienia i nagany z karą pieniężną, w związku z wymierzeniem w niniejszej sprawie Obwinionemu kary nagany i kary pieniężnej, w punkcie II orzeczono o uchyleniu punktu 3 zaskarżonego orzeczenia dotyczącego wymierzenia Obwinionemu kary łącznej.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, od Obwinionego na rzecz Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie zasądza się kwotę 1.800,00 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, adekwatnych do stopnia zawiłości sprawy, zorganizowania posiedzenia Sądu, czasochłonności czynności procesowych, o czym orzeczono w pkt. IV.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak na wstępie.

SWSD

Edward Strzelecki

SWSD

Krzysztof Górecki

SWSD

Przemysław Cizak